

Pasfoto's.

De man was gewoon niets vermoedend die fotozaak binnengestapt, hij had pasfoto's nodig. Het was een beetje schemerig in die winkel, de vrouw achter de toonbank zag hij nauwelijks.

Eens op het krukje, knipperend tegen de felle fotolampen, en grijnzend tegen de imposante camera, hoorde hij haar stem, donker, een beetje hees. Ze was niet klein, droeg een rok, een beetje lang misschien, in ieder geval geen spijkerbroek, dat wel. Hij ging rechter op zitten.

Terug in de winkel wachtte hij op de printjes. Hij hoorde haar rommelen, het rinkelen van een schaar. Aan de wand hingen allemaal keurig ingelijste oorkondes, die hem niets zeiden, en ook geen bal konden schelen.

-Ze zijn mooi geworden- kwam ze door het gordijn, kijkend naar de fotootjes in haar hand.

-Eigen roem stinkt- zei hij vlug, te vlug, dacht hij wat beschaamd.

-Ligt aan het model natuurlijk- kaatste ze meteen, voor de man sorry had kunnen zeggen. Legde de foto's neer op de toonbank en knipte ergens een lichtje aan. Deed de fotootjes in een miniem mapje en schoof dat naar hem toe. Ze had slanke vingers, zag hij, en keek op. Een merkwaardig kapsel droeg ze, het was lang op haar rug, geen paardenstaart, geen vlecht, anders, het leek los te hangen en toch ook weer niet. Smal gezicht. Hij zag haar ogen, anders. En die glimlach naar hem.... Sjees!! Bengs ging het. Ze zei nog iets, gaf hem nog iets, het ontging hem, strompelde de deur uit.

Eens in bed kwam het terug, die glimlach. Hij draaide rond, andere zij, op de rug, op de buik. Raakte het niet kwijt. Dit werd weinig slapen! Starend in het donker was het nog erger. Deed het licht aan, bed uit. Borrel? Goeie whisky zou wel helpen! Dat bleek evenmin: een halve fles later was hij het nog niet kwijt.

De rest van de nacht ook niet. De dag daarop evenmin.

Een paar dagen daarna liep de man door de straat, háár straat. Zonder opzet, eigenlijk, gewoon op weg ergens naar toe. Hij voelde, dat er iemand naar hem keek, stond stil, keek om. Ze stond aan de overkant, keek naar hem, als verbaasd hem daar te zien. Er was een vraagteken in haar gezicht, het leek of ze iets wilde zeggen, naar hem toe lopen.

Op dat moment rolde een lange vrachtwagen langs. Toen die eindelijk voorbij was zag hij dat ze met iemand in gesprek was geraakt, een jonger iemand. De man stak de handen in de zak en liep door, scheldend op zichzelf de kans niet te hebben waar genomen om...

Omdat de volgende nacht net zo rampzalig was als een paar dagen geleden, besloot hij zichzelf onder handen te nemen en terug te gaan naar die fotowinkel.

Het leek of ze hem verwachtte. Er was meer licht in de winkel, ze keek hem recht aan, zei niets, er was alleen een vraag in haar gezicht.

De man begon stotterend met excuus voor die stomme opmerking van hem, de eerste dag. Begon te verontschuldigen dat hij die dag in de straat niets had gezegd, voelde zich ineens heel erg op zijn gemak bij haar. Biechtte op, dat hij sinds niet meer goed sliep, en dat....

-Hooft er ook een mijnheer bij je?- hoorde hij zichzelf ineens heel brutaal vragen. Naar zijn gevoel bloosde hij. Wat een onzin eigenlijk, dacht hij.

Nee, er was geen mijnheer bij haar. En ja, ze wilde graag eens met hem gaan koffiedrinken.

Donderdagavond zou wat haar betrof prachtig zijn, half acht was een prima tijd, of nog liever acht uur, iets ruimer na het eten. Ze dacht, dat een eerste afspraak, hoe spannend ook, gewoon bij de koffie moest zijn en niet meteen aan de dinertafel in een romantisch, bruin restaurant. Die geweldige lach naar hem was er weer, de man slikte.

-Ik heb een PT Cruiser- verduidelijkte hij een beetje lam.

Vond ze een leuke auto, had ze altijd graag eens in willen rijden, hij leek zo stoer, zo degelijk.

Recht tegenover de fotozaak vond de man die donderdag, om precies acht uur, een parkeerplaats.

Hij stuurde de goldbeige Cruiser model achteruit, tien centimeter langs de stoepwand.

Ze kwam vanuit de schemerige portiek op hem toelopen, het licht van de straatlantaarn viel op haar glimlach. Hij stak zijn hand uit, ze pakte die stevig en hield hem vast tot ze bij de auto stonden. Hij wilde het portier open doen, maar dat zat dicht. De afstandbediening deed klik en nog eens klik, de deur bleef op slot.

-Moment- zei de man, liep om de auto heen, deed de deur van binnen uit los. Hij liep terug naar haar kant om het portier galanterig open te houden. Op datzelfde moment klapte de passagiersstoel voorover, plat, het schrijfgedeelte boven.

De man rukte, trok, draaide, de auto gaf niet mee.

-Verdomme, Blondie!- riep hij geërgerd en dan -sorry, maar dit is nooit eerder gebeurd- lamzakte hij nog . -Blondie zo noem ik haar-.

De vrouw moest toch een beetje lachen om dat eigenzinnige voertuig, dacht dat sommige auto's bepaalde eigenschappen van hun eigenaren over bleken te nemen, net als honden soms ook doen. Of andersom. Ze ging wel achterin zitten.

De man opende het achterportier, de vrouw schoof naar binnen, ze had mooie benen, zag de man nog en sloot het portier.

Op hetzelfde moment knalde de rugleuning van die voorstoel met een klap helemaal achterover, de vrouw volkomen weerloos klemvast zettend tegen de achterbank. Met alle kracht, die ze op kon brengen wist ze onder de rugleuning vandaan te komen en naar links te schuiven. Trok aan de deurklink, de deur wilde niet open. De man rende om de auto heen, probeerde het portier van buiten te openen, ging evenmin.

-Denk, dat we maar niet meer gaan koffiedrinken- zei de vrouw ijzig, de stralende glimlach was weg.

-Denk, dat ik maar gewoon naar huis ga- dacht ze nog.

Er was een klik, het linker achterportier ging open en de rechter voorstoel sprong terug in haar normale stand.

De vrouw stapte heel kalm uit, ze leek wat bleker dan anders.

Toen de man nog iets wilde zeggen, stak ze bezwerend de hand op. -Laat maar- zei ze nog, voor ze de straat overstak naar haar huis.

De man hoorde de deur in het slot vallen en schoof achter het stuur.

-Geen vreemde vrouwen- knipperde het display boven het stuur.

-Jaloers kreng- sputterde de man nog wat, startte en reed weg. De lampjes op het dashboard knipperden een paar keer, tevreden zo te zien.

Vanuit een bovenraam keek de vrouw hem hoofdschuddend na.

-Mannen en hun auto's- zuchtte ze.